

δίκη

δίκη, η, ουσ. [<αρχ. δίκη], η δίκη·

- *έχω δίκη*, **α.** (για πρόσωπα) συμμετέχω σε κάποια δίκη ως ενάγων ή ως εναγόμενος: «πρέπει να κοιμηθώ σήμερα νωρίς, γιατί αύριο έχω δίκη». **β.** (για δικαστές) δικάζω: «δε θα πω σήμερα, γιατί αύριο έχω δίκη και πρέπει να 'χω καθαρό μυαλό». **γ.** (για δικηγόρους) υπερασπίζομαι κάποιον στο δικαστήριο: «πρέπει να φρεσκάρω τα γεγονότα, γιατί αύριο έχω δίκη»·

- *η Θεία Δίκη*, η δίκαιη τιμωρία που σύμφωνα με τη λαϊκή αντίληψη στέλνει οπωσδήποτε ο Θεός σε κάποιον που έχει βλάψει άλλους και έχει γλιτώσει από την ανθρώπινη δικαιοσύνη: «μπορεί να γλίτωσες απ' το δικαστήριο, αλλά δε θα γλιτώσεις απ' τη Θεία Δίκη». Συνών. *η θεία δικαιοσύνη / η θεία τιμωρία*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας